Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
TAMARA ĆAPETA
της 12ης Ιουνίου 2025 [1]

**Υπόθεση C-137/24 P**

**Michael Heßler**
**κατά**

**Ευρωπαϊκής Επιτροπής**

«Αίτηση αναιρέσεως – Κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 260/68 – Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων – Επίδομα συντηρούμενου τέκνου – Φορολογική έκπτωση – Σύνδεσμος μεταξύ του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου και της φορολογικής έκπτωσης – Σχέση μεταξύ εσωτερικής οδηγίας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και ιεραρχικά ανώτερων νομοθετικών πράξεων»

## I. Εισαγωγή

1. Τα πρόσωπα που απασχολούνται σε θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δικαιούνται ορισμένες κοινωνικές παροχές. Για τους υπαλλήλους με συντηρούμενα τέκνα, οι παροχές αυτές περιλαμβάνουν επίδομα συντηρούμενου τέκνου και φορολογική έκπτωση.

2. Ο Michael Heßler, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, υπέβαλε αίτηση για χορήγηση φορολογικής έκπτωσης λόγω της θυγατέρας του, η οποία, μολονότι ήταν άνω των 26 ετών, εξακολουθούσε να σπουδάζει κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης. Η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε από την Επιτροπή. Ο M. Heßler άσκησε προσφυγή-αγωγή κατά της απόφασης της Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε η ως άνω αίτησή του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή του με απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2023, Heßler κατά Επιτροπής (T-369/22, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2023:855). Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, ο M. Heßler βάλλει κατά της εν λόγω απόφασης.

3. Κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, οι παρούσες προτάσεις θα επικεντρωθούν σε ένα μόνον από τα ζητήματα που ανέκυψαν στο πλαίσιο της προσφυγής-αγωγής, ήτοι στο ζήτημα κατά πόσον υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου και της φορολογικής έκπτωσης που χορηγείται για συντηρούμενο τέκνο, όπως αυτή προβλέπεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 260/68 [2].

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

[2] Κανονισμός του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού των όρων και της διαδικασίας επιβολής του φόρου του θεσπισθέντος υπέρ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 115).

4. Προκειμένου να επιλύσει το εν λόγω ζήτημα, το Δικαστήριο καλείται να ερμηνεύσει δύο πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης: τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων[3] και τον κανονισμό 260/68.

## II. Η εφαρμοστέα νομοθεσία

### *Το δίκαιο της Ένωσης*

### *Ο ΚΥΚ*

5. Οι προϋποθέσεις χορήγησης του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου καθορίζονται στο άρθρο 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ που φέρει τον τίτλο «Κανόνες σχετικοί με τις αποδοχές και με τις επιστροφές εξόδων», το δε άρθρο 2 προβλέπει τα εξής:

«1. Ο υπάλληλος που έχει ένα ή περισσότερα συντηρούμενα από αυτόν τέκνα δικαιούται, υπό τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται στις παραγράφους 2 και 3, επιδόματος ποσού […] μηνιαίως για κάθε συντηρούμενο από αυτόν τέκνο.

2. Ως συντηρούμενο τέκνο νοείται το νόμιμο τέκνο, φυσικό ή θετό, του υπαλλήλου ή του συζύγου του, εφόσον συντηρείται πράγματι από τον υπάλληλο.

Το ίδιο ισχύει για το τέκνο για το οποίο έχει υποβληθεί αίτηση υιοθεσίας και για το οποίο έχει εκκινήσει η διαδικασία υιοθεσίας.

Κάθε τέκνο, έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει υποχρέωση διατροφής σύμφωνα με δικαστική απόφαση βασιζόμενη στη νομοθεσία των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των ανηλίκων, εξομοιώνεται με συντηρούμενο τέκνο.

3. Το επίδομα χορηγείται:

α) αυτοδικαίως, για τα τέκνα που δεν έχουν ακόμη συμπληρώσει την ηλικία των 18 ετών·

β) κατόπιν αιτιολογημένης αιτήσεως εκ μέρους του ενδιαφερομένου υπαλλήλου για τα τέκνα ηλικίας 18 έως 26 ετών που ευρίσκονται στο στάδιο της σχολικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως.

4. Δύναται κατ' εξαίρεση, να εξομοιωθεί προς συντηρούμενο τέκνο, κατόπιν ειδικής και αιτιολογημένης αποφάσεως της αρμοδίας για διορισμούς αρχής που λαμβάνεται βάσει αποδεικτικών εγγράφων, κάθε πρόσωπο, έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει νομίμους υποχρεώσεις διατροφής και του οποίου η συντήρηση συνεπάγεται για αυτόν σημαντική επιβάρυνση.

5. Η καταβολή του επιδόματος παρατείνεται χωρίς κανένα όριο ηλικίας, αν το τέκνο προσβληθεί από βαρειά ασθένεια ή αναπηρία που το εμποδίζει να ανταποκριθεί στις ανάγκες του κατά τη διάρκεια της ασθενείας ή της αναπηρίας του.

[3] Κανονισμός (ΕΟΚ) 31, (Ευρατόμ) 11, περί καθορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και της Ευρωπαϊκής Κοινότητος Ατομικής Ενεργείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 19) (στο εξής: ΚΥΚ).

6. Το συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του παρόντος άρθρου, παρέχει δικαίωμα λήψεως ενός μόνο επιδόματος συντηρουμένου τέκνου, ακόμη και στην περίπτωση που οι γονείς ανήκουν σε δύο διαφορετικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

7. Όταν η επιμέλεια του συντηρούμενου τέκνου, κατά την έννοια των παραγράφων 2 και 3, ανατίθεται σε άλλο πρόσωπο δυνάμει νομοθετικών διατάξεων, δικαστικής απόφασης, ή απόφασης της αρμόδιας διοικητικής αρχής, το επίδομα καταβάλλεται στο πρόσωπο αυτό, για λογαριασμό και εξ ονόματος του υπαλλήλου.»

***Ο κανονισμός 260/68***

6. Η φορολογική έκπτωση ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του κανονισμού 260/68, το οποίο, στο σχετικό μέρος του, ορίζει τα εξής:

«1. Ο φόρος οφείλεται κάθε μήνα, ανάλογα με τους μισθούς, ημερομίσθια και απολαβές πάσης φύσεως που καταβάλλονται από τις Κοινότητες σε κάθε φορολογούμενο.

[…]

3. Οι παροχές και τα επιδόματα οικογενειακής ή κοινωνικής φύσεως που απαριθμούνται κατωτέρω εκπίπτουν από τη φορολογητέα βάση:

α) τα οικογενειακά επιδόματα:

– […]

– το επίδομα συντηρούμενου τέκνου,

[…]

4. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 5, γίνεται μία έκπτωση 10 % για επαγγελματικά και προσωπικά έξοδα επί του ποσού που αποκτάται μετά την εφαρμογή των προηγουμένων διατάξεων.

Για κάθε συντηρούμενο τέκνο του φορολογουμένου καθώς και για κάθε πρόσωπο που εξομοιούται προς συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του άρθρου 2 παράγραφος 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού περί της υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, γίνεται συμπληρωματική έκπτωση που αντιστοιχεί στο διπλάσιο του ποσού του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου.

[…]»

## III. Τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία

### *A. Το ιστορικό της διαφοράς*

7. Ο αναιρεσείων είναι υπάλληλος της Επιτροπής. Είναι πατέρας δύο θυγατέρων, οι οποίες γεννήθηκαν το 1993 και το 1994 και για τις οποίες έλαβε επίδομα συντηρούμενου τέκνου μέχρι τη συμπλήρωση του 26ου έτους της ηλικίας τους το 2019 και το 2020, αντίστοιχα.

8. Πέραν της καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, ο αναιρεσείων έτυχε επίσης της προβλεπόμενης στο άρθρο 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, φορολογικής έκπτωσης, μέχρι τις 31 Ιουλίου 2021, για καθεμιά από τις δύο θυγατέρες του, οι οποίες εξακολουθούσαν να σπουδάζουν κατά την εν λόγω ημερομηνία.

9. Στις 28 Ιουνίου 2021 ο αναιρεσείων απέστειλε το πιστοποιητικό σπουδών της μεγαλύτερης θυγατέρας του στο Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (στο εξής: PMO) της Επιτροπής, προκειμένου να ζητήσει παράταση της φορολογικής έκπτωσης για τη συγκεκριμένη θυγατέρα.

10. Με μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Ιουνίου 2021 τα οποία στάλθηκαν ως απάντηση στο ανωτέρω αίτημα, αρμόδιο για διαχείριση υποθέσεων πρόσωπο της υπεύθυνης για την υπόθεση υπηρεσίας του PMO ενημέρωσε τον αναιρεσείοντα ότι, βάσει της απόφασης ΧΒ κατά ΕΚΤ[4], απορρίπτεται κάθε αίτηση χορήγησης ή παράτασης της φορολογικής έκπτωσης, καθόσον δεν υφίσταται δικαίωμα λήψης επιδόματος συντηρούμενου τέκνου, το οποίο καταβάλλεται δυνάμει του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ[5].

11. Στις 15 Ιουλίου 2021 ο αναιρεσείων απηύθυνε σημείωμα στον προϊστάμενο της υπεύθυνης για την υπόθεση υπηρεσίας του PMO, με το οποίο αμφισβήτησε τις πληροφορίες που περιέχονταν στα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 29ης Ιουνίου 2021. Ο αναιρεσείων δεν έλαβε ρητή απάντηση στο εν λόγω σημείωμα.

12. Στις 18 Αυγούστου 2021 ο αναιρεσείων ζήτησε από το PMO να του χορηγήσει παράταση της φορολογικής έκπτωσης για τη δεύτερη θυγατέρα του.

13. Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 27ης Αυγούστου 2021, το αρμόδιο για διαχείριση υποθέσεων πρόσωπο της υπεύθυνης για την υπόθεση υπηρεσίας του PMO απάντησε στον αναιρεσείοντα. Το περιεχόμενο της εν λόγω απάντησης ήταν, κατ' αρχήν, πανομοιότυπο με την απάντηση που αφορούσε τη μεγαλύτερη θυγατέρα του.

14. Στις 24 Νοεμβρίου 2021 ο αναιρεσείων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της άρνησης χορήγησης της ζητηθείσας παράτασης, ελλείψει απάντησης του PMO, με αίτημα τη χορήγηση παράτασης της ζητούμενης φορολογικής έκπτωσης για τις δύο θυγατέρες του.

[4] Απόφαση της 12ης Μαρτίου 2020, (T-484/18, στο εξής: απόφαση ΧΒ κατά ΕΚΤ, EU:T:2020:90).

[5] Κάτω από την υπογραφή του αρμόδιου για τη διαχείριση υποθέσεων προσώπου στα εν λόγω μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου υπήρχε επίσης επισήμανση ότι τα μηνύματα αυτά έχουν σταλεί μόνον για ενημερωτικούς σκοπούς και δεν συνιστούν απόφαση η οποία μπορεί να προσβληθεί δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ.

15. Στις 25 Μαρτίου 2022 ο Διευθυντής της υπηρεσίας Οικονομικών, Νομικών και Εταιρικών Υποθέσεων της Γενικής Διεύθυνσης Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφάλειας της Επιτροπής, ενεργώντας ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, απέρριψε τη διοικητική ένσταση του αναιρεσείοντος (στο εξής: απόφαση περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης).

### *Β. Η προσφυγή-αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου*

16. Με δικόγραφο που κατέθεσε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Ιουνίου 2022, ο αναιρεσείων άσκησε προσφυγή-αγωγή ζητώντας από το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, να ακυρώσει την απόφαση περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης και, αφετέρου, να υποχρεώσει την Επιτροπή να του χορηγήσει αναδρομικά την επίμαχη φορολογική έκπτωση, από την 1η Αυγούστου 2021 και για όσο χρονικό διάστημα συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις, καθώς και να καταβάλει τυχόν τόκους επί των μη καταβληθέντων ποσών.

17. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή-αγωγή στο σύνολό της.

### *Γ. Λόγοι αναιρέσεως και αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου*

18. Όπως μνημονεύθηκε στο σημείο 3 των παρουσών προτάσεων, μολονότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως στηρίζεται σε τρεις λόγους αναιρέσεως, εντούτοις με τις παρούσες προτάσεις, κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, θα εξετασθεί μόνον ο τρίτος λόγος αναιρέσεως[6].

19. Μολονότι δεν είναι σαφώς διαχωρισμένα, εντούτοις, τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως μπορούν να διαιρεθούν σε διάφορα σκέλη. Πρώτον, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στο μέτρο που υπέλαβε εσφαλμένως, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της φορολογικής έκπτωσης και της πραγματικής καταβολής του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου. Δεύτερον, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, μεταξύ άλλων στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια του «συντηρούμενου τέκνου» και, ως εκ τούτου, κακώς απέρριψε το αίτημά του για χορήγηση της φορολογικής έκπτωσης όσον αφορά τη θυγατέρα του. Τρίτον, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι, στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη δεσμευτική ισχύ των εσωτερικών πράξεων της Επιτροπής. Τέταρτον, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι, στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν αντιλήφθηκε ορθώς την νομική φύση της φορολογικής έκπτωσης για την οποία υποβλήθηκε το σχετικό αίτημα.

20. Βάσει των λόγων αναιρέσεως που προβλήθηκαν, ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει την απόφαση περί απόρριψης της διοικητικής ένστασης,

[6] Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 44 και 45 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, με τις οποίες ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε όσον αφορά τη δεύτερη θυγατέρα του. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά τη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στην οποία ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν αναγνώρισε την υποχρέωση που υπέχει η Διοίκηση από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και ερμήνευσε εσφαλμένως το δικαίωμα ακροάσεως το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του Χάρτη.

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αναδρομικά από την 1η Αυγούστου 2021 και για όσο χρονικό διάστημα συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις, τη φορολογική έκπτωση η οποία προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, όπως ορίζεται στο πόρισμα αριθ. 222/04 των προϊσταμένων διοικήσεως[7],

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει τόκους, κατά τα οριζόμενα στον δημοσιονομικό κανονισμό, επί των οφειλόμενων ποσών και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

## IV. Ανάλυση

22. Κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, οι παρούσες προτάσεις επικεντρώνονται αποκλειστικά στον τρίτο λόγο αναιρέσεως που προβάλλει ο αναιρεσείων, διαρθρώνονται δε ως εξής.

23. Στο τμήμα Α θα εξετάσω το επιχείρημα του αναιρεσείοντος ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη στο μέτρο που υπέλαβε εσφαλμένως ότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της χορήγησης του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου και του δικαιώματος φορολογικής έκπτωσης που συνδέεται με συντηρούμενο τέκνο. Στο τμήμα Β θα εξετάσω την έννοια του «συντηρούμενου τέκνου» κατά το άρθρο 3, παράγραφος 3, στοιχείο α′, του κανονισμού 260/68 σε συνδυασμό με το άρθρο 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Στο τμήμα Γ θα εξετάσω την ενδεχόμενη εφαρμογή της εσωτερικής απόφασης των προϊσταμένων διοικήσεως και τη σχέση μεταξύ των εσωτερικών πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των νομοθετικών πράξεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τέλος, στο τμήμα Δ θα εξετάσω εν συντομία τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αντιλήφθηκε ορθώς τη φύση της φορολογικής έκπτωσης.

### *Α. Ο σύνδεσμος μεταξύ του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου και της φορολογικής έκπτωσης*

24. Ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, εξαρτώντας το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης από την *πραγματική καταβολή* του επιδόματος τέκνου, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ερμήνευσε εσφαλμένως το δίκαιο.

25. Συμμερίζομαι την άποψη του αναιρεσείοντος ότι η διατύπωση του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68 δεν συνδέει το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης με την *πραγματική καταβολή* του επιδόματος τέκνου. Εντούτοις, η φορολογική έκπτωση συνδέεται, όπως θα εξηγήσω, με το άρθρο 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, δεδομένου ότι εξαρτάται από την πλήρωση των ίδιων προϋποθέσεων συντήρησης με αυτές του δικαιώματος λήψης του επιδόματος τέκνου.

[7] Πόρισμα αριθ. 222/04 (SEC[2004]411) των προϊσταμένων διοικήσεως της 7ης Απριλίου 2004.

26. Από το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 συνάγεται ότι η φορολογική έκπτωση εξαρτάται *μόνον* από την ύπαρξη συντηρούμενου τέκνου κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Εξάλλου, όταν ένα πρόσωπο χαρακτηρίζεται ως συντηρούμενο τέκνο σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, η ύπαρξη του εν λόγω συντηρούμενου τέκνου μπορεί να συνεπάγεται δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης για κάθε υπάλληλο ο οποίος έχει έναντι του τέκνου αυτού υποχρέωση διατροφής. Επομένως, η εν λόγω διάταξη δεν εξαρτά το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης από την *πραγματική λήψη του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου* δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

27. Επομένως, δεν υφίσταται τέτοιος σύνδεσμος μεταξύ του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου και της φορολογικής έκπτωσης, ώστε το επίδομα συντηρούμενου τέκνου να πρέπει *πράγματι να καταβληθεί* προκειμένου ο υπάλληλος να δικαιούται τη φορολογική έκπτωση. Υπό την έννοια αυτή, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε πράγματι σε πλάνη καθόσον έκρινε, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ο υπάλληλος δικαιούται τη φορολογική έκπτωση μόνον όταν το επίδομα συντηρούμενου τέκνου *καταβάλλεται πράγματι* στον εν λόγω υπάλληλο.

28. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε στο μέτρο που παρέπεμψε στη σκέψη 103 της απόφασης ΧΒ κατά ΕΚΤ και στο μέτρο που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μόνον η πραγματική καταβολή του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης. Το κύριο ζήτημα στην εν λόγω υπόθεση ήταν κατά πόσον ένας υπάλληλος ο οποίος απασχολείται με σύμβαση ορισμένου χρόνου στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα δικαιούται τα φορολογικά πλεονεκτήματα, και όχι η ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του επιδόματος τέκνου και της φορολογικής έκπτωσης. Ως εκ τούτου, η απόφαση ΧΒ κατά ΕΚΤ δεν σχετίζεται άμεσα με την υπό κρίση υπόθεση.

29. Μολονότι συμμερίζομαι την άποψη του αναιρεσείοντος ότι το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης για συντηρούμενο τέκνο δεν εξαρτάται από την πραγματική καταβολή του επιδόματος τέκνου, εντούτοις, δεν συμφωνώ με την άποψη του αναιρεσείοντος ότι δεν υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ των δύο ειδών παροχών.

30. Η νομολογία έχει ήδη διευκρινίσει ότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της φορολογικής έκπτωσης και του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου υπό την έννοια ότι αμφότερα επιδιώκουν τον ίδιο κοινωνικό σκοπό και ανταποκρίνονται στον ίδιο προβληματισμό, δεδομένου ότι και τα δύο δικαιολογούνται από τα έξοδα που απορρέουν από πραγματική και βεβαία ανάγκη, συνδεόμενη με την ύπαρξη του τέκνου και την πραγματική του συντήρηση[8]. Επιπλέον, υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ των δύο παροχών υπό την έννοια ότι οι προϋποθέσεις λήψης αμφότερων των ειδών παροχών είναι ίδιες, δεδομένου ότι αμφότερες οι παροχές εξαρτώνται από την έννοια του «συντηρούμενου τέκνου».

31. Δεδομένου ότι το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης εξαρτάται από την ύπαρξη συντηρούμενου τέκνου και δεδομένου ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68 παραπέμπει στον ΚΥΚ για τον ορισμό της εν λόγω έννοιας, είναι αναγκαίο να εξεταστεί στη συνέχεια εάν το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία της έννοιας του «συντηρούμενου τέκνου».

[8] Βλ. αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 1980, Sorasio-Allo κ.λπ. κατά Επιτροπής (81/79, 82/79 και 146/79, EU:C:1980:270, σκέψη 15), της 28ης Νοεμβρίου 1991, Schwedler κατά Κοινοβουλίου (C-132/90 P, EU:C:1991:452, σκέψη 26), και της 7ης Μαΐου 1992, Συμβούλιο κατά Brems (C-70/91 P, EU:C:1992:201, σκέψη 7).

### *Β. Η έννοια του «συντηρούμενου τέκνου»*

32. Ο αναιρεσείων θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια του «συντηρούμενου τέκνου» στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα ότι κατά τον ορισμό του συντηρούμενου τέκνου, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και οι άλλες παράγραφοι του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ και όχι μόνον η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού. Προς στήριξη του επιχειρήματός του, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι από την απόφαση Brems κατά Συμβουλίου[9] προκύπτει ότι ο ορισμός του «συντηρούμενου τέκνου» πρέπει να εκτιμηθεί μόνον βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

33. Διαφωνώ με τον αναιρεσείοντα.

34. Το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68 θεμελιώνεται σε σχέση με συντηρούμενα τέκνα, κατά την έννοια του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ.

35. Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, ως συντηρούμενο τέκνο νοείται «το νόμιμο τέκνο, φυσικό ή θετό, του υπαλλήλου ή του συζύγου του, εφόσον συντηρείται πράγματι από τον υπάλληλο». Στην εν λόγω διάταξη δεν διαλαμβάνεται κανένα όριο ηλικίας για τους σκοπούς του ορισμού της έννοιας του «συντηρούμενου τέκνου».

36. Εντούτοις, όπως ορθώς διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (η οποία δεν αμφισβητήθηκε ρητά από τον αναιρεσείοντα), η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να εξεταστεί χωριστά από άλλες διατάξεις του άρθρου αυτού. Αντιθέτως, η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης μπορεί να συναχθεί μόνον από την εξέταση του άρθρου αυτού στο σύνολό του.

37. Συναφώς, από το άρθρο 2, παράγραφος 3, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ συνάγεται η πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης να θεσπίσει όριο ηλικίας πέραν του οποίου ένα πρόσωπο δεν θα μπορεί πλέον να θεωρείται συντηρούμενο τέκνο, με την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφοι 4 και 5, του παραρτήματος αυτού. Το εν λόγω όριο ηλικίας καθορίστηκε στα 18 έτη, πριν δε από την ηλικία αυτή δεν είναι αναγκαίο να αποδειχθεί η συντήρηση. Εντούτοις, το εν λόγω όριο ηλικίας μπορεί να παραταθεί μέχρι την ηλικία των 26 ετών σε ορισμένες περιπτώσεις στις οποίες η «συντήρηση» υφίσταται όταν ένα τέκνο ευρίσκεται στο στάδιο της σχολικής ή επαγγελματικής εκπαίδευσης, προσκομίζονται δε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την εκπαίδευση αυτή. Εν πάση περιπτώσει, μετά τη συμπλήρωση του 26ου έτους της ηλικίας του, το τέκνο δεν θεωρείται πλέον συντηρούμενο, έστω και αν εξακολουθεί να σπουδάζει.

38. Η σκοπιμότητα του επιλεγέντος ορίου ηλικίας των 26 ετών μπορεί να αμφισβητηθεί, δεδομένης της πιθανής διάρκειας ορισμένων ειδών σπουδών. Ωστόσο, το εν λόγω αμφιλεγόμενο ζήτημα αφορά τη νομοθετική διαδικασία και όχι τα δικαστήρια.

39. Επιπλέον, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε και άλλες δυνατότητες οι οποίες παρέχουν στους υπαλλήλους δικαίωμα σε πρόσθετες παροχές, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ένα πρόσωπο μπορεί να θεωρηθεί συντηρούμενο τέκνο βάσει των προϋποθέσεων του άρθρου 2, παράγραφοι 4 ή 5, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Επομένως, ένας υπάλληλος μπορεί να δικαιούται φορολογική έκπτωση για τέκνο ηλικίας άνω των 26 ετών, το οποίο όμως εξακολουθεί

[9] Απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1990 (T-75/89, στο εξής: απόφαση Brems κατά Συμβουλίου, EU:T:1990:88).

να σπουδάζει, εάν η συντήρηση του τέκνου αυτού συνεπάγεται για τον υπάλληλο σημαντική επιβάρυνση, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 4. Ωστόσο, ο υπάλληλος οφείλει να αποδείξει ότι πληρούται η εν λόγω προϋπόθεση.

40. Εν προκειμένω, ο αναιρεσείων δεν ισχυρίστηκε ότι το δικαίωμά του για φορολογική έκπτωση απορρέει από το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Ισχυρίστηκε ότι δικαιούται τη φορολογική έκπτωση απλώς και μόνον λόγω του ότι η θυγατέρα του εξακολουθεί να σπουδάζει, καίτοι έχει συμπληρώσει το 26ο έτος της ηλικίας της.

41. Προς στήριξη του επιχειρήματός του ότι η έννοια του «συντηρούμενου τέκνου» διατυπώνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, εξεταζόμενο αυτοτελώς, και ότι, ως εκ τούτου, δεν περιέχει όριο ηλικίας, ο αναιρεσείων επικαλέστηκε την απόφαση Brems κατά Συμβουλίου.

42. Δεν συμφωνώ με την ερμηνεία της εν λόγω απόφασης στην οποία προέβη ο αναιρεσείων. Μολονότι είναι αληθές ότι στην απόφαση αυτή το Γενικό Δικαστήριο αναφέρει ότι ο ορισμός του «συντηρούμενου τέκνου» περιλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, εντούτοις το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε και σε άλλες παραγράφους του άρθρου αυτού, όταν προέβη σε επίλυση των ζητημάτων που τέθηκαν ενώπιόν του [10].

43. Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την εν λόγω ερμηνεία με την απόφαση Συμβούλιο κατά Brems [11], με την οποία διευκρίνισε ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι αποκλείει από το ευεργέτημα της εξομοιώσεως τα συντηρούμενα από τον υπάλληλο τέκνα που τελούν σε καταστάσεις διαφορετικές από εκείνες που προβλέπονται στις παραγράφους 3 και 5 της εν λόγω διατάξεως.

44. Εν κατακλείδι, συμμερίζομαι την άποψη της Επιτροπής ότι η έννοια του «συντηρούμενου τέκνου» πρέπει να ερμηνευθεί λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ στο σύνολό του, διότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να χορηγήσει παροχές στα τέκνα των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ανεξαρτήτως της ηλικίας τους ή της ιδιαίτερης κατάστασής τους.

45. Ομοίως, εάν το δικαίωμα λήψης επιδόματος τέκνου για τους υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι θεμελιώνεται στα συντηρούμενα τέκνα ηλικίας άνω των 26 ετών, το ίδιο ισχύει επίσης για τη φορολογική έκπτωση, δεδομένου ότι ο κανονισμός 260/68 παραπέμπει ρητώς στην έννοια του «συντηρούμενου τέκνου», όπως ορίζεται στον ΚΥΚ.

46. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης εξαρτάται από τα ίδια κριτήρια με εκείνα που έχουν θεσπιστεί για το δικαίωμα λήψης του επιδόματος τέκνου, δεδομένου ότι αμφότερα καθορίζονται από την έννοια του «συντηρούμενου

[10] Απόφαση Brems κατά Συμβουλίου (σκέψη 23). Στην υπόθεση αυτή, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου τέθηκε το ζήτημα μέχρι ποίου βαθμού οι διατάξεις του κανονισμού επιτρέπουν τη χορήγηση σε υπάλληλο επιδόματος για συντηρούμενο τέκνο, όταν πρόκειται για τέκνο το οποίο υπερέβη το 18ο έτος της ηλικίας, δεν ευρίσκεται πλέον σε στάδιο σχολικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως και δεν έχει προσβληθεί από σοβαρή ασθένεια ή αναπηρία που το εμποδίζει να ανταποκριθεί στις ανάγκες του. Το νομικό ζήτημα από το οποίο εξαρτιόταν η επίλυση της εν λόγω διαφοράς ανάγετο στην ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, και ειδικότερα στο αν το τέκνο υπαλλήλου εμπίπτει στη διατύπωση «κάθε πρόσωπο», όπως το εννοούσε η προσφεύγουσα στην εν λόγω υπόθεση, ή αν η έκφραση αυτή έπρεπε να νοηθεί ως αφορώσα «κάθε άλλο πρόσωπο» πλην του τέκνου του υπαλλήλου, όπως ισχυρίστηκε το καθού.

[11] Απόφαση της 7ης Μαΐου 1992 (C-70/91 P, EU:C:1992:201, σκέψη 8).

τέκνου». Η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ στο σύνολό του και, κατ' αρχήν, αποκλείει τα τέκνα ηλικίας άνω των 26 ετών, ακόμη και αν εξακολουθούν να σπουδάζουν.

47. Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία της έννοιας του «συντηρούμενου τέκνου» πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

### *Γ. Μπορούν οι εσωτερικές πράξεις θεσμικού οργάνου να αυξήσουν το όριο ηλικίας προκειμένου ένα τέκνο να θεωρηθεί «συντηρούμενο τέκνο»;*

48. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι, στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης [12], το Γενικό Δικαστήριο δεν αντιλήφθηκε ορθώς τη φύση της εσωτερικής οδηγίας 36-2004 της 24ης Μαΐου 2004 της Επιτροπής.

49. Με την εσωτερική αυτή πράξη, η Επιτροπή έθεσε σε εφαρμογή το πόρισμα αριθ. 222/04 της 7ης Απριλίου 2004 των προϊσταμένων διοικήσεως, με το οποίο οι προϊστάμενοι διοικήσεως συμφώνησαν να χορηγήσουν τη φορολογική έκπτωση βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 για συντηρούμενα τέκνα ηλικίας άνω των 26 ετών. Η εν λόγω έκπτωση χορηγείται μόνον εάν το τέκνο έχει αρχίσει την εκπαίδευσή του πριν από τη συμπλήρωση του 26ου έτους της ηλικίας του και συνεχίζει κανονικά την εκπαίδευση αυτή. Συμφώνησαν επίσης ότι η φορολογική έκπτωση επί τη βάσει αυτή δεν θα χορηγείται πλέον από την ημερομηνία κατά την οποία το τέκνο αποκτά εισόδημα που υπερβαίνει το 40 % του μισθού υπαλλήλου στον βαθμό 1, κλιμάκιο 1, ή όταν το τέκνο συμπληρώσει το 30ό έτος της ηλικίας του.

50. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η προαναφερθείσα πράξη δεν συνιστά εσωτερική απόφαση γενικού χαρακτήρα εκδοθείσα βάσει του ΚΥΚ, αλλά απόφαση η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 260/68, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομοιόμορφη ερμηνεία του κανονισμού αυτού. Εξάλλου, ο αναιρεσείων θεωρεί ότι το πόρισμα αριθ. 222/04 της 7ης Απριλίου 2004 των προϊσταμένων διοικήσεως συνιστά lex specialis, απώτερος σκοπός του οποίου είναι η απλούστευση της διοικητικής διαδικασίας. Κατ' ουσίαν, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι τα τέκνα τα οποία εξακολουθούν να είναι συντηρούμενα λόγω σπουδών, αλλά έχουν συμπληρώσει το 26ο έτος της ηλικίας τους, δικαιούνται, σε κάθε περίπτωση, φορολογική έκπτωση δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το οποίο έχει εφαρμογή βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68. Η συμφωνία των προϊσταμένων διοικήσεως απλούστευσε απλώς τη διαδικασία για την απόκτηση της παροχής επί τη βάσει αυτή.

51. Δεν συμφωνώ με τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος.

52. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι εσωτερικές πράξεις των θεσμικών οργάνων πρέπει να θεωρούνται ως ενδεικτικοί κανόνες συμπεριφοράς στους οποίους υποβάλλεται η ίδια η διοίκηση και από τους οποίους δεν μπορεί να παρεκκλίνει χωρίς να προσδιορίζει τους λόγους [13]. Οι πράξεις, αυτές καθαυτές, περιορίζουν την διακριτική ευχέρεια του οργάνου που τις εκδίδει [14].

[12] Ο αναιρεσείων επικαλείται τη σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Ωστόσο, πρόκειται μάλλον για lapsus calami, δεδομένου ότι η εν λόγω σκέψη δεν έχει καμία σχέση με τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος. Ως εκ τούτου, θα προχωρήσω ως εάν είχε γίνει πράγματι επίκληση της σκέψης 94 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης από τον αναιρεσείοντα.

[13] Βλ., συναφώς, αποφάσεις της 30ής Ιανουαρίου 1974, Louwage κατά Επιτροπής (148/73, EU:C:1974:7), και της 1ης Δεκεμβρίου 1983, Μιχαήλ κατά Επιτροπής (343/82, EU:C:1983:360).

[14] Προτάσεις της γενικής εισαγγελέα C. Stix-Hackl στην υπόθεση Libéros κατά Επιτροπής (C-171/00 P, EU:C:2001:628, σημείο 33).

53. Εντούτοις, οι εν λόγω εσωτερικές πράξεις που εκδίδονται από θεσμικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να παρεκκλίνουν από ιεραρχικά ανώτερες δεσμευτικές πράξεις, όπως είναι ο κανονισμός 260/68 ή ο ΚΥΚ [15].

54. Με άλλα λόγια, μια εσωτερική οδηγία δεν μπορεί να θέτει νόμιμα κανόνες που παρεκκλίνουν από τις διατάξεις του ΚΥΚ ή από οποιαδήποτε άλλη νομοθετική ή εκτελεστική πράξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

55. Από τη δικογραφία δεν προκύπτει με σαφήνεια επί ποιας βάσης η Επιτροπή εξέδωσε την επίμαχη εσωτερική οδηγία. Εντούτοις, η ίδια συλλογιστική θα ίσχυε εάν η εσωτερική οδηγία συνιστούσε, όπως υποστηρίζει ο αναιρεσείων, απόφαση η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 260/68 προκειμένου να διασφαλιστεί η ομοιόμορφη ερμηνεία του κανονισμού αυτού ή εάν επρόκειτο για εσωτερική απόφαση γενικού χαρακτήρα εκδοθείσα βάσει του ΚΥΚ. Όποια και αν είναι η βάση επί της οποίας εκδόθηκε, μια τέτοια εσωτερική απόφαση δεν εφαρμόζεται, εάν αντιβαίνει στη νομοθεσία της Ένωσης.

56. Μια εσωτερική οδηγία, όπως η επίμαχη εν προκειμένω, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνάδει ούτε με το γράμμα ούτε με τους σκοπούς του ΚΥΚ ή του κανονισμού 260/68. Αντιθέτως, η οδηγία αυτή παρεκκλίνει από τις εν λόγω νομοθετικές πράξεις, καθόσον θεσπίζει όριο ηλικίας το οποίο δεν προβλέπεται από τους κανονισμούς αυτούς ή καθόσον υποκαθιστά αδικαιολόγητα την ανάγκη απόδειξης της συνδρομής των προϋποθέσεων που καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, προκειμένου να αποκτηθεί το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης.

57. Επομένως, τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης πρέπει επίσης να απορριφθούν ως αβάσιμα.

### *Δ. Η φύση της φορολογικής έκπτωσης*

58. Ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν αντιλήφθηκε ορθώς την πραγματική φύση της φορολογικής έκπτωσης. Θεωρεί ότι η φορολογική έκπτωση δεν υπόκειται σε καταβολή, αλλά συνεπάγεται απλώς μείωση του φορολογητέου εισοδήματος, για τον λόγο δε αυτόν ζήτησε την επιστροφή μόνον των ποσών των φόρων που είχε καταβάλει, υπολογιζόμενων βάσει του ποσού κατά το οποίο το φορολογητέο εισόδημα θα είχε μειωθεί, εάν ο ίδιος είχε λάβει τη φορολογική έκπτωση.

59. Συμμερίζομαι την άποψη του αναιρεσείοντος ότι η φορολογική έκπτωση δεν συνιστά ποσό το οποίο οφείλεται από την Επιτροπή σε υπάλληλο, αλλά μάλλον ποσό το οποίο αφαιρείται από τη φορολογητέα βάση προκειμένου να υπολογισθεί το οφειλόμενο ποσό.

60. Εντούτοις, κατά τη γνώμη μου, από κανένα στοιχείο της σκέψης 100 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έχει διαφορετική άποψη. Ο λόγος για τον οποίο, κατά το Γενικό Δικαστήριο, η αξίωση του αναιρεσείοντος είναι χρηματική είναι ότι με την προσφυγή-αγωγή του ο αναιρεσείων ζήτησε από την Επιτροπή να καταβάλει αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά. Ο εν λόγω χαρακτηρισμός της αξίωσης χρησίμευσε για τη θεμελίωση της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά την προσφυγή-αγωγή του αναιρεσείοντος (τότε προσφεύγοντος–ενάγοντος), επρόκειτο δε για ευνοϊκή για αυτόν κρίση.

[15] Απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983, Blomefield κατά Επιτροπής (190/82, EU:C:1983:358, σκέψη 21).

61. Εν κατακλείδι, καίτοι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη στο μέτρο που έκρινε ότι το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης για συντηρούμενο τέκνο δεν εξαρτάται από την *πραγματική καταβολή* του επιδόματος τέκνου, εντούτοις το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ των δύο ειδών παροχών. Το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης εξαρτάται από την πλήρωση της προϋπόθεσης που προβλέπεται στο άρθρο 2 του παραρτήματος VII του του ΚΥΚ, το οποίο πρέπει να εξεταστεί στο σύνολό του προκειμένου να προσδιοριστεί η έννοια του «συντηρούμενου τέκνου». Η έννοια αυτή δεν περιλαμβάνει τα τέκνα ηλικίας άνω των 26 ετών, ακόμη και αν εξακολουθούν να σπουδάζουν, εκτός εάν πληρούν άλλες προϋποθέσεις, όπως αυτές καθορίζονται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ. Οι κανόνες σχετικά με το δικαίωμα φορολογικής έκπτωσης που θεσπίστηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο από τη νομοθεσία της Ένωσης δεν μπορούν να τροποποιηθούν από τις εσωτερικές πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

## V. Πρόταση

62. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον τρίτο λόγο αναιρέσεως που προβάλλει ο αναιρεσείων.